

ΤΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΜΑΣ

Του ΠΑΥΛΟΥ ΝΤ' ΑΙΓΚΡΕΜΟΝ

Η ΒΑΣΙΛΙΣΣΑ ΤΟΥ ΧΡΥΣΟΥ

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

Ἡ Φράγκα ξύπνησε τὴν μίς Σίμπιλ. Τῆς μίλησε γιὰ τὴν ἐπίσκεψι τῆς Ναδίνας καὶ ἔπειτα πρόσθεσε:

— Προσωρινῶς ἀποκοίμησα τὶς ὑποψίες τῆς καὶ θὰ μπορέσουμε νὰ φύγουμε ἀπ' τὸ μέγαρο εὐκολώτατα. Ὡστόσο γιὰ περισσότερη ἀσφάλεια θὰ πάω νὰ κατασκοπεύσω γύρω ἀπὸ τὰ διαμερίσματά τῆς καὶ θὰ προσπαθῶ ν' ἀντιληφθῶ ἂν κοιμᾶται ἢ ὄχι.

Τὸ πρᾶγμα ἦταν εὐκολο, γιὰτὶ ἡ Ναδίνα, εἴτε ἀπὸ τὴ ζέστη, εἴτε ἀπὸ

ἀφρημαδα εἶχε ἀφήσει ἀνοιχτὴ τὴν πόρτα τοῦ δωματίου τῆς.

Ἡ Φράγκα, ἀνασηκώνοντας τὸ βαρὺ παραπέτασμα, τὴν εἶδε ξαπλωμένη στὸ μεγάλο τῆς κρεβάτι, μὲ τὸ κεφάλι τῆς χωμένο μέσα στὰ μαξιλάρια τῆς νὰ κοιμᾶται βαθύτατα.

Ἡ Φράγκα, εὐχαριστημένη, ξαναγύρισε στὸ δωμάτιο τῆς ἀδελφῆς τῆς.

— Ἐτοιμάσου, εἶπε στὴν Σίμπιλ, καὶ προπάντων κάνε γρήγορα, γιὰτὶ ἔπειτα θάρθῃς νὰ με βοηθήσης νὰ σηκώσω καὶ νὰ ντύσω τὴν Τερέζα.

— Δὲν θέλεις νὰ ἐτοιμάσω, σ' ἓνα ταξιδιωτικὸ σάκκο, ὅσα πράγματα θὰ μᾶς εἶνε χρήσιμα γιὰ τὸ ταξίδι;

— Ὁχι. Δὲν εἶνε φρόνιμο νὰ προκαλέσουμε ὑποψίες μὲ τὴν λεπτομέρεια αὐτή... Ὅπου κι' ἂν πᾶμε, θὰ μπορέσουμε ν' ἀγοράσουμε ἀσπρόρρουχα καὶ ὅ,τι ἄλλο μᾶς χρειάζεται. Κρῦψε μόνον σ' ἓνα πολὺ μικρὸ σάκκο τὰ λίγα πράγματα πού θὰ σοῦ εἶνε ἀπαραίτητα γιὰ τὸ ταξίδι.

Ἐνῶ ἡ μίς Σίμπιλ ἄντρισε ἐτοιμαζόταν, ἡ Φράγκα μὲ ἀπειρες προφυλάξεις ξύπνησε τὴν Τερέζα.

Ἡ νέα γυναίκα, ἀντὶ νὰ εἶνε ἀνήσυχη ἢ ταραγμένη, ὅπως φοβόταν ἡ Φράγκα, ἀπεναντίας ἦταν ἡσυχωτάτη. Μόλις τὰ μάτια τῆς συνάντησαν τὰ μάτια τῆς ἀδελφῆς τῆς, ἔν' ἀόριστο χαμόγελο πλανήθηκε στὰ χεῖλη τῆς Τερέζας. Ἦταν κάτι ἀνεπαίσθητο τὸ χαμόγελο αὐτὸ καὶ ὅμως φώτισε σὰν θερμὴ ἀχτίνα ἡλιοῦ τὸν σκοτεινὸ ὀρίζοντα τῆς νέας κόρης.

Ἡ Φράγκα τὴν γέμισε φιλήματα καὶ, ὅπως ἔκανε πάντοτε, ἄρχισε νὰ τῆς μιλά, ὅπως σ' ἓνα μικρὸ παιδάκι.

Ἡ Τερέζα βέβαια δὲν τὴν καταλάβαινε, ἀλλὰ ἡ γλυκύτης τῆς μελωδικῆς αὐτῆς φωνῆς ἦταν φανερὸ πὼς τὴν πλημμύριζε ἀγαλλίασι, γιὰτὶ τὸ χαμόγελό τῆς γινόταν πιὸ ἐντονο.

Ἡ Φράγκα τῆς ἔδωσε νὰ πιῇ τὸ ὑπόλοιπο ζουμι, πού τὸ εἶχε φυλάξει ἐπίτηδες κι' ἔπειτα, μὲ τὴ βοήθεια τῆς Σίμπιλ, τὴν ἐντυσε.

Ἐτσι στὶς πεντέμισθ ἦσαν ἐτοιμες καὶ κατέβηκαν κ' ἡ τρεῖς ἀπὸ τὴν σκάλα τῆς ὑπηρεσίας. Ἡ μίς Σίμπιλ, βάδιζε πρώτη, κι' ἔπειτα ἐρχόταν ἡ Φράγκα, κρατώντας ἀπὸ τὸ χέρι τὴν ἀδελφή τῆς.

Ὀλόκληρο τὸ μέγαρο φαινόταν βυθισμένο στὸν ὕπνο καὶ στὴ σιωπή.

— Εἴμαστε τυχερὲς, εἶπε ἡ Φράγκα στὴν Σίμπιλ. Κανένας δὲν ξύπνησε ἀκόμα.

Ἐφτασαν γρήγορα στὴ μικρὴ ἀπόμερη πόρτα καὶ σὲ λίγο βρέθηκαν στὸ δρόμο, ἀπ' ὅπου ἔφτασαν γρήγορα στὸν γειτονικὸ σταθμὸ ἀμαξίων. Ἐκεῖ ὅμως τὶς περίμενε μιά μικρὴ ἀπογοήτευσις. Ἡ πλατεῖα ἦταν ἀδειανή. Κανένα ἀμάξι δὲν βρισκόταν ἐκεῖ.

Ἡ Φράγκα κύτταξε τὴν Τερέζα. Μὰ ἐκεῖνη ἐξακολουθοῦσε νὰ παραμένῃ ἡρεμῆ.

Κανένας δισταγμὸς δὲν ἐπιτρεπόταν. Ἐπρεπε νὰ προχωρήσουν ὡς ὅτου συναντήσουν κανένα ἀμάξι. Τράβηξαν λοιπὸν πρὸς τὸ βουλευτάρτο τοῦ Ἁγίου Γερμανοῦ καὶ σὲ λίγο συνάντησαν ἕνα ἐλεεινὸ ἀμάξι πού διεθυνόταν πρὸς τὸ σταθμὸ.

Ἡ Φράγκα φώναξε τὸν ἀμαξῆ καὶ, πλησιάζοντας, τοῦ ἔβαλε στὸ χέρι ἕνα χρυσὸ νόμισμα.

— Προάστειο Πουασσονιέ, 210, τοῦ

εἶπε. Κάνε γρήγορα μόνον καὶ θὰ σοῦ δώσω ἄλλα τόσα.

Ἡ Φράγκα ἀνέβασε πρῶτα τὴν ἀδελφή τῆς, ἔπειτα κάθησε ἡ ἴδια κοντά τῆς κ' ἡ Σίμπιλ στὸ ἀντικρυνὸ κάθισμα, καὶ τὸ ἀμάξι ξεκίνησε ἀμέσως.

Ἡ βαρῶνη Γιάκομπσεν δὲν εἶχε σηκωθῆ ἀκόμα, γιὰτὶ ὅλη τὴ νύχτα δὲν εἶχε κοιμηθῆ. Σύμφωνα ὅμως μὲ τὶς διαταγές τῆς, ἡ καμαριέρα τῆς ὠδήγησε ἀμέσως στὴν κρεββατοκάμαρή

τῆς τῆ Φράγκα.

— Δὲν εἶμαι μόνη, νουνά, εἶπε ἐκεῖνη. Ἐχω μαζί μου τὴν Τερέζα καὶ τὴ Σίμπιλ.

Ἡ βαρῶνη, μόλις ἄκουσε τὸ ὄνομα τῆς Τερέζας, τινάχτηκε.

— Τὴν Τερέζα! εἶπε. Τί συμβαίνει λοιπὸν;

Ἡ νέα τῆς διηγήθηκε τότε βιαστικὰ σὲ ποιά κατάστασι εἶχε βρῆ τὴν ἀδελφή τῆς καὶ τὴν Σίμπιλ τὸ βράδυ, πόσο τρόμαξε γιὰ τὴν Τερέζα καὶ τὴν ἐπίσκεψι τῆς Ναδίνας.

Ἡ Παυλίνα Γιάκομπσεν εἶχε συνέλθει πειὰ ἐντελῶς. Εἶχε ἀνακτήσει ὅλη τὴν ἐνεργητικότητά τῆς. Οὔτε φαινόταν σ' αὐτὴ κανένα ἴχνος τῆς ταραχῆς πού τὴν εἶχε ἐκμηδενίσει ἀπὸ βραδύς.

Χτύπησε ἓνα κουδοῦνι καὶ σὲ λίγο παρουσιάστηκε ἡ καμαριέρα τῆς.

— Μαρία, τῆς εἶπε, πήγαινε ἀμέσως σ' ἓνα κατάστημα ἐτοιμῶν ἐνδυμάτων κι' ἀγόρασε μιά φορεσιὰ γιὰ νέο δεκαεπτὰ-δεκαοχτῶ χρονῶν. Εἶνε γιὰ τὴν Φράγκα... Πάρε τὰ μέτρα τῆς. Κάνε γρήγορα ὅμως... Δὲν ἔχουμε στὴ διάθεσί μας παρὰ μιὰμιση ὥρα μόνον καὶ μᾶς μένουν ἀκόμα πολλὰ ἄλλα πράγματα νὰ κάνουμε.

Ὅταν ἡ καμαριέρα πήρε τὰ μέτρα τῆς Φράγκας κι' ἔφυγε γιὰ νὰ ἐκτελέσῃ τὴν παραγγελία τῆς κυρίας τῆς, ἡ βαρῶνη πρόσθεσε:

— Νὰ τί σχέδιο ἔκανα ἀπόψε, σκόπευα ὅμως νὰ κάνω τὰ πάντα σήμερα καὶ αὔριο τὸ πρωῖ, προτοῦ φύγετε, θὰ τὰ βρίσκατε ὅλα ἐτοιμα... Μὰ τὰ γεγονότα ἦρθαν γρηγορώτερα ἀπ' ὅ,τι φανταζόμουν καὶ τώρα πρέπει νὰ ἐτοιμάστομε σὲ δυὸ ὧρες... Θὰ ἀναγκαστοῦμε νὰ βιαστοῦμε λίγο καὶ τίποτε περισσότερο...

»Ἀκούστε: Πέρι καὶ φέτος ἔμεινα κοντὰ σ' ἓναν εἰδικὸ γιαιτρὸ στὴν Ἐλβετία, ὁ ὁποῖος ἔχει τὴν κλινική του σ' ἓνα ἀπόμερο κ' ὑπέροχο τοπίο καὶ θεραπεύει τὶς ἀρρώστειες τοῦ στομαχοῦ καὶ τῶν ἐντέρων.

»Υπέφερα πολὺ ὅταν ἔφτασα ἐκεῖ κ' ἡ μεγάλη μελαγχολία μου τοῦ ἔκανε ἐξαιρετικὴ ἐντύπωσι. Τοῦ εἶπα τότε πὼς εἶχα χάσει τὸ μονάκριβο παιδί μου κι' ἐπειδὴ κι' ἐκεῖνος εἶχε δὴ τὴν κόρη του νὰ πεθαίνῃ, μιά βαθειὰ συμπάθεια γεννήθηκε μεταξύ μας.

»Ἄν καὶ ἦταν αὐστηρὸς καὶ ἀπότομος πρὸς ὅλους, σὲ μένα φερνόταν μὲ μεγάλη γλυκύτητα. Ἐτσι δὲν δυσκολεύτηκα ν' ἀνακαλύψω ὅτι, κάτω ἀπὸ τὸ κάπως ἄγριο ἐξωτερικὸ του, ἔκρυβε μιά μεγάλη καρδιά καὶ ἐξαιρετικὴ

τιμιότητα, τὴν τιμιότητα τῶν Ἐλβετῶν, τῆς ὁποίας ὅμοια δὲν συναντᾶται σ' ὅλο τὸν κόσμον. Ὅταν λοιπὸν ἔφυγα τελευταῖα θεραπευμένη ἀπὸ κεῖ, μιά βαθειὰ φίλια μᾶς συνέδεε. «Ἄν ποτε με χρειαστήτε, κυρία βαρῶνη, μοῦ εἶπε κατὰ τὴν ἡμέρα τῆς ἀναχωρήσεώς μου, θὰ εἶμαι ὀλόκληρος στὴ διάθεσί σας...» Καθὼς λοιπὸν συλλογιζόμουν ἀπόψε, θυμῆθηκα τὸ γιαιτρὸ αὐτὸ, τὸν δόκτορα Στάϊκεν. Καὶ τοῦ ἔγραψα δυὸ ἐκτενεῖς ἐπιστολές γιὰ νὰ τοῦ ἐξηγήσω τί ἐπιθυμῶ ἀπ' αὐτόν. Ἡ μιά ἀπὸ τὶς ἐπιστολές αὐτὲς ρίχτηκε κιόλας στὸ ταχυδρομεῖο. Νὰ ἡ ἄλλη πού θὰ τοῦ τὴν πᾶς ἐσὺ ἢ ἴδια, Φράγκα...

»Ὁ δόκτωρ Στάϊκεν ἔχει, ἀρκετὰ μακρὰ ἀπὸ τὴν κλινική του, στοὺς λόφους πού δεσπόζουν τῆς κοιλάδος τοῦ Ἄλθα, ἓνα μικρὸ σπιτί, μακρὰ

Τὰ γραφεῖα τοῦ «Μπουκέτου» ἔχουν μεταφερθῆ εἰς τὴν ὁδὸν Γερμανοῦ Παλαιῶν Πατρῶν 5 β' (ἐναντι πλατείας Κλαυθμῶνος) εἰς τὴν διεύθυνσιν αὐτὴν πρέπει ν' ἀπευθύνωνται οἱ φίλοι ἀναγνώσται μας, ὅσοι ἐπιθυμοῦν ν' ἀποκτήσουν τὰς ἐκδόσεις μας ἢ παλαιότερα φύλλα τοῦ «Μπουκέτου», κ.τ.λ. κ.τ.λ.

Ἄριθμὸς Τηλεφώνου 26-135

από τους πολυσύχναστους δρόμους, μέσα σ' ένα κτήμα που, όπως όλη η γωνία εκείνη της Έλβετίας, μοιάζει με το τελειότερο τεχνητό πάρκο του κόσμου.

»Εκεί του ζητάω να τοποθετήση την Τερέζα, με όλους τους εμπιστούς υπηρέτες που θα της είνε αναγκαίοι. Κατένας δέν θα σκεφθῆ να πάη να την αναζητήση τόσο μακριά, άμα μάλιστα λάβης κατά την αναχώρησί σου και κατά την διάρκεια του ταξιδιού σου τις προφυλάξεις που θα σου πῶ σε λίγο.

— Άλλά θα μείνω κι' εγώ εκεί με την Τερέζα! εἶπε ἡ Φράγκα. Δέν είν' ἔτσι, νουνά;

— Όχι.

— Ω! Θεέ μου! Θεέμου! Τί θα γίνῃ ἡ ἀδελφή μου χωρίς ἔμένα;

— Μπορεῖς νά εἶσαι ἡσυχῃ με τὸ γιατρό Στάϊκεν... Αὐτός θα λάβῃ ὅλα τὰ θεραπευτικά και προφυλακτικά μέτρα. Ἐνῶ ἔδῶ, ὁ Ροβέρτος ἔχει τὴν ἀνάγκη σου.

Ἡ Φράγκα ἔγινε κατάχλωμη.

— Άλλ' ἀπὸ τῆ ζωῆ και τὸ λογικὸ τῆς Τερέζας, νουνά μου, ἐξαρτάται ἡ ζωῆ κ' ἡ τιμῆ τοῦ Ροβέρτου! φώναξε.

— Πιθανόν... Άλλά ἡ Τερέζα στήν Έλβετία δέν θα διατρέξῃ κανένα κίνδυνο. Στήν κατάστασι που βρίσκεται δέν θα καταλάβῃ ἂν εἶσαι ἢ ἂν δέν εἶσαι κοντά της, ἐνῶ ὁ Ρο-

βέρτος ὀλομόναχος στή φυλακή του, δυστυχισμένος κι' ἐγκαταλειμμένος ἀπ' ὄλο τὸν κόσμο, τί θα γίνῃ ἂν δέν σε βλέπῃ κάθε τόσο; Ἡ ἀνάκρισι σε λίγο θα τελειώσῃ. Καὶ ἂν ἀκόμα χρειαστῆ νά κάνω τὸν κόσμο ἄνω - κάτω, θα κατορθώσω νά σου δοθῆ ἡ ἀδεια νά τὸν δῆς. Κι' ἔτσι κι' αὐτός που τόσο σ' ἀγαπάει, θα μπορέσῃ νά ὑποφέρῃ τὰ πάντα μ' ἐγκαρτέρησι.

Μεθυσμένη ἡ Φράγκα ἀπὸ χαρά, ρίχτηκε στήν ἀγκαλιά τῆς βαρῶνης Γιάκομπσεν και τὴν γέμισε φιλήματα.

— Ω! νουνά! τῆς εἶπε. Ξέρεις, τὸν ἀγαπῶ πάρα πολύ... και θ' ἀρχίσω νά ζηλεύω γιὰ τὴν ἀγάπη που νοιώθεις γι' αὐτόν...

— Γιατί ἔχασα πολύ καιρό που πρέπει νά τὸν κερδίσω! ψιθύρισε ἡ Παυλίνα ἔτοιμη νά παραδοθῆ στήν συγκίνησι που τὴν κυριεῦε καθώς συλλογιζόταν ἐκεῖνον, γιὰ τὸν ὁποῖο πίστευε πειὰ ἀκραδάντως πὼς ἦταν τὸ παιδί τοῦ παιδιοῦ της.

Άλλά ἀπομακρύνοντας τὴν Φράγκα με μιά ἀπότομη κίνησι, τῆς εἶπε:

— Ἄς μὴν ἀφήνουμε τὴ συγκίνησί μας νά μᾶς κυριεύῃ. Δέν ἔχουμε καιρό... Θα βγάλῃς τὰ ρούχα σου και θα ντυθῆς σάν ἀγόρι. Καθὼς εἶσαι λεπτή, δέν θα παραλλάξῃς ἀπὸ παλληκαράκι δεκαεπτὰ - δεκαοχτῶ χρονῶν. Ἡ καμαριέρα μου θ' ἀναλάβῃ νά κάνῃ πὴν Σίμπιλ που εἶνε ἀδύνατη σάν τηλεγραφόξυλο και, ἀντὶ τῶν ρούχων που φοράει τώρα και τὰ ὁποῖα τὴν δείχνουν τόσο παράξενη, θα τῆς φορέσῃ ἕνα καπέλλο δικό μου, ἕνα ταξιδιωτικὸ ἔπανωφόρι και φόρεμα μαῦρο μεταξωτό. Ἐτσι, ἂν σᾶς ζήτην, με τὴν περιγραφή που θα κάνῃ γιὰ σᾶς ἡ Ναδίνα, πρέπει νά ἐλπίζουμε ὅτι δέν θα σᾶς βροῦν...

»Εκτὸς αὐτοῦ, ἀντὶ νά πάτε στή Ζυρίχη, μέσω Μπελφόρ, που εἶνε ὁ συνηθισμένος δρόμος, θα φύγετε διὰ Λυὸν, Γενεύης και Λουκέρνης, θα βρισκόσαστε στή Γενεύη ἀπόψε κατά τις ὀχτῶ και θα καταλύσετε στὸ «Γκράντ - Ὁτέλ», ὁπου θα μείνετε τὴ νύχτα. Εἶνε πολὺ μεγάλο ξενοδοχεῖο αὐτό και θα περάσετε ἀπαρατήρητες χάρις στή μεγάλη κίνησι τῶν ταξιδιωτῶν.

»Εκεί, μικρὴ μου Φράγκα, θα προμηθευθῆς ἕναν ὁδηγὸ τῶν ἔλβετικῶν σιδηροδρόμων και, ἂν βέβαια ἡ Τερέζα εἶνε σὲ θέσι ν' ἀντιμετωπίσῃ τοὺς κόπους τοῦ ταξιδιού, θα φύγετε αὔριο με τὴν πρώτη ἀμαξοστοιχία τῆς Λουκέρνης. Δέν

θα κατεβῆς ὁμως στή Λουκέρνη, ἀλλά στὸ Χάργκαν, ἕναν μικρὸ σταθμὸ κοντὰ στὶς ὀχθες τῆς λίμνης τῆς Ζυρίχης. Θα τηλεγραφήσω στὸ γιατρό Στάϊκεν νά σᾶς περιμένῃ τὸ ἀμάξι του ἐκεῖ.

Ἡ Φράγκα ἄκουγε με προσοχὴ ὅ,τι τῆς ἔλεγε ἡ βαρῶνη και, γιὰ περισσότερη ἀσφάλεια, ἔγραφε σ' ἕνα μικρὸ σημειωματάριο ὅλες τὶς ὁδηγίες της.

Τέλος, ἡ καμαριέρα, ἡ Μαρία, ξαναγύρισε φέρνοντας μαζί της ὅ,τι χρειαζόταν γιὰ νά μεταμορφωθῆ ἡ Φράγκα σὲ νεαρὸ κύριο.

Γρήγορα - γρήγορα, ἡ Φράγκα μέσα στὸ μπουντουάρ τῆς Παυλίνας φόρεσε τὰ ἀντρικὰ ρούχα.

Ὅταν ξαναγύρισε στήν κρεβατοκάμαρη τῆς βαρῶνης, ἡ ὁποία ἐν τῷ μεταξύ εἶχε σηκωθῆ και ντυθῆ, ἡ Παυλίνα δέν μπόρεσε νά συγκρατήσῃ μιά κραυγὴ ἐκπλήξεως.

Πραγματικά, τίποτε δέν ἦταν πὴν κομψὸ, πὴν ὠραῖο, πὴν λεπτὸ και πὴν λυγερὸ ἀπ' τὴ Φράγκα ντυμένη μ' ἕνα βαθὺ γκρίζο κοστοῦμι και με μιά μπλε γραβάττα. Στὰ χέρια της κρατοῦσε μιά ρεπούμπλικα ἐπίσης γαλάζια...

Ἡ νέα ἀπόθεσε τὸ καπέλλο στὸ τραπέζι τῆς τουαλέτας τῆς νουνᾶς της και, πρὶν ἐκεῖνη μπορέσῃ νά μαντέψῃ τὴν κίνησί της, ἀφαίρεσε τὸ χτένι που συγκρατοῦσε τοὺς δύο ὀλόχρυσους πλοκάμους τῶν μαλλιῶν της. Ἄμέσως κατόπιν, ἀρπάζοντας ἕνα ψαλίδι, τοὺς ἔκοψε και τοὺς δύο...

Ἡ βαρῶνη ἔβγαλε μιά δυνατὴ κραυγὴ.

Άλλά οἱ δύο πλόκαιμοι βρισκόντουσαν πειὰ κάτω κ' ἡ Φράγκα χαμογελοῦσε.

— Καταλαβαίνεις πολὺ καλά, νουνά μου, εἶπε ἄμέσως, ὅτι θα μοῦ ἦταν ἐντελῶς ἀδύνατον νά κρύψω τὰ πλούσια αὐτὰ μαλλιά... Θα τοὺς ἔκαναν ὄλους νά με προσέξουν και νά μαντέψουν τὸ φύλο μου.

Με μεγάλη συγκίνησι ἡ Παυλίνα ἔσκυψε και πήρε τὶς δύο χρυσὲς πλεξίδες.

Τὶς φίλησε τρυφερά και εἶπε:

— Θα κρατήσω τὴ μιά. Ἡ ἄλλη εἶνε γιὰ τὸν Ροβέρτο.

Ἄφθονα δάκρυα κυλοῦσαν ἀπὸ τὰ μάτια τῆς βαρῶνης.

— Ἐλα, νουνά, μὴν κλαῖς! εἶπε ἡ Φράγκα. Ἐσὺ ἡ ἴδια μοῦ εἶπες πρὸ ὀλίγου ν' ἀποφύγουμε τὶς συγκινήσεις, γιατί δέν ἔχουμε καιρό γιὰ χάσιμο. Φώναξε καλύτερα τὴ Μαρία, ἡ ὁποία θα ἔχη ἔτοιμασει πειὰ τὴν Σίμπιλ, γιὰ

νά μοῦ ταχτοποιήσῃ λίγο τὰ μαλλιά και νά με χτενίσῃ σάν ἀγόρι που ταξιδεύει με τὴ μητέρα του και τὴν ἀδελφὴ του.

Ἡ Παυλίνα, ὅταν μπῆκε στὸ διπλανὸ δωμάτιο, ὅπου γινόταν ἡ μεταμφίεσις τῆς Σίμπιλ, δέν μπόρεσε νά συγκρατήσῃ μιά κραυγὴ ἐκπλήξεως.

Πραγματικά, με μεγάλη δυσκολία θ' ἀναγνώριζε κανεὶς στὸ πρόσωπο τῆς μαυροφορεμένης αὐτῆς κυρίας, τῆς παλαιᾶς μέσα στήν πλουσία τουαλέτας της, τὴν ἰσχνὴ Σίμπιλ που ντυνόταν πάντα στὰ λευκά.

Ἡ Παυλίνα ἔδωσε μερικὲς διαταγὲς στὴ Μαρία σχετικὲς με τὴν Φράγκα, κι' ἔπειτα προχώρησε πρὸς τὴν Τερέζα που καθόταν ἀκίνητη και ἀμίλητη σὲ μιά πολυθρόνα.

Τοῦ κάκου ὁμως ἡ βαρῶνη τῆς ψιθύριζε τρυφερά και στοργικὰ λόγια. Ἡ Τερέζα οὔτε καταλάβαινε, οὔτε ἔβλεπε τίποτε.

Τότε ἡ βαρῶνη Γιάκομπσεν πλησίασε τὴν Σίμπιλ και τῆς ἔδωσε τὶς ἴδιες ὁδηγίες που εἶχε δώσει και στὴ Φράγκα.

— Ἡ Φράγκα τὰ κατάλαβε ὄλ' αὐτὰ καλά, δέν εἶν' ἔτσι; ρώτησε ἡ Σίμπιλ.

— Ναι, γιατί με ἄκουσε με προσοχὴ και κράτησε σημειώσεις.

— Τότε εἶνε περιττὸ νά τὰ πῆτε και σὲ μένα. Ἡ Φράγκα,

ΣΤΟ ΤΜΗΜΑ

Ο ΑΣΤΥΝΟΜΟΣ.— Δέν ντράπηκες νά κλέψῃς πενήντα δραχμές ἀπὸ τὸν φτωχὸ αὐτὸν ἀνθρώπο;
Ο ΛΩΠΟΔΥΤΗΣ.— Δέν φταίω ἐγώ, κύρ ἀστινόμε... Αὐτὰ μονάχα εἶχε στήν τσέπη του...

ὅπως πάντα, θὰ τὰ διευθύνῃ ὄλα... Ἐγὼ ἀπλῶς θὰ συνοδεύσω αὐτὴ καὶ τὴν ἀδελφὴ της καὶ θὰ παρουσιάζωμαι ὡς μητέρα τους.

Ἐν τῷ μεταξύ, στὸ καλλωπιστήριό τῆς Παυλίνας, ἡ Μαρία εἶχε χτενίσει σὰν ἀγόρι τὴν Φράγκα.

— Δὲν εἶνε ἀκόμα ὀχτῶ, εἶπε ἡ βαρὼνη κυττάζοντας τὸ ρολοῖ. Πρέπει ὅμως νὰ κάνετε γρήγορα, γιὰ νὰ φτάσετε ἐγκαιρῶς στὸ σταθμὸ καὶ νὰ διαλέξετε τὶς θέσεις σας.

Τότε ἡ καμαριέρα ἡ Μαρία ἐπενέβη καὶ εἶπε:

— Μολονότι ἡ κυρία βαρὼνη δὲν μοῦ τὸ εἶπε, ἔστειλα τὸν ἀμαξᾶ, τὸν Μπατίστ, στὸ σταθμὸ γιὰ νὰ κρατήσῃ ἰδιαίτερο βαγόνι γιὰ τὴν κυρία βαρὼνη.

— Εἶσαι πολὺ ἔξυπνη κόρη, μικρὴ μου Μαρία, καὶ γιὰ νὰ συμπληρώσῃς τὸ ἔργο σου τώρα, θὰ βάλῃς σὲ μιὰ βαλίτσα ὅ,τι χρειάζεται τὴ νύχτα γιὰ τὶς κυρίες, ἡ ὁποῖες δὲν ἐπῆραν τίποτε μαζί τους. Νὰ βάλῃς καὶ σκεπάσματα καὶ ὅ,τι συνηθίζω νὰ παίρνω ἐγὼ στὰ ταξίδια μου.

Ἡ καμαριέρα ἔγινε ἀφαντῆ, γιὰ νὰ ἐκτελέσῃ τὶς διαταγὰς τῆς κυρίας της.

— Τώρα, εἶπε ἡ Παυλίνα, πάρτε χρήματα... Πενήντα χιλιάδες σὲ χρυσάφι καὶ σὲ μετρητὰ.

Ἡ Φράγκα ἔγινε κατακκόκηνη.

— Ἐχομε χρήματα, εἶπε ἡ Σίμπιλ, καὶ θὰ μᾶς φτάσουν βέβαια γιὰ τὸ ταξίδι...

— Ναί, ξέρω, εἶπε ἡ βαρὼνη Γιάκομπσεν, ἔχετε βέβαια τὶς δικές σας οἰκονομίες... Μὰ θὰ μοῦ κάνῃς τὴ χάρι νὰ τὶς ἀφήσῃς ἐκεῖ πού βρίσκονται. Ἐννοῶ νὰ φροντίσω ἐγὼ γιὰ ὄλα...

Ἄκουσε τώρα, μικρὴ Φράγκα. Θὰ δείχνεσαι γενναϊόδωρη παντοῦ. Κι' ὅταν φτάσῃς στὸ γιατρό Στάικεν θὰ τὸν βιάσῃς νὰ δεχτῆ ἕνα μεγάλο ποσόν, ἀπέναντι τῶν ἐξόδων πού θὰ κάνῃς γιὰ σᾶς. Θὰ τὸν βιάσῃς, μὲ καταλαβαίνεις;... Γιατί δὲν εἶνε καθόλου ἄνθρωπος τοῦ συμφέροντος καὶ δὲν ξέρεῖ νὰ κάνῃ καλὰ τοὺς λογαριασμούς του. Ἐπειτα θ' ἀγοράσῃς στὴ Ζυρίχη ὅ,τι χρειάζεται γιὰ τὴν Τερέζα καὶ θὰ φροντίσῃς οὕτως ὥστε νὰ μὴ τῆς λείψῃ τίποτε...

— Θὰ σὲ ὑπακούσω σὲ ὄλα νουνά, καὶ νὰ εἶσαι βεβαίον ὅτι δὲν θ' ἀφήσω τίποτε στὴ τύχη. Πότε πρέπει νὰ γυρίσουμε ἐδῶ ἡ Σίμπιλ κι' ἐγὼ;

— Ὅσο τὸ δυνατόν γρηγορότερα. Γιὰ νὰ σὲ βιάσω, θὰ σοῦ πῶ τὸ ἐξῆς: ἐπιθυμῶ νὰ πάω νὰ δῶ τὸν Ροβέρτο κι' ἀποφάσισα νὰ κάνω τὴν ἐπίσκεψι αὐτῆ μαζί σου... Ὑποθέτω ὅτι αὐριο, Κυριακῆ, τὸ ἀπόγευμα, θὰ φτάσετε στὸ γιατρό. Τὴ Δευτέρα, τὴν Γρίτη καὶ τὴν Τετάρτη θὰ φροντίσῃς γιὰ τὴν ἐγκατάστασι τῆς Τερέζας, ἐπειδὴ δὲ ἐκεῖ θὰ βρίσκεσαι μεταξύ ἀνθρώπων ἀξίων κάθε ἐμπιστοσύνης, θὰ φορέσῃς πάλι γυναικεῖα. Ἐτσι θὰ μπορέσετε νὰ ξαναγυρίσετε τὴν Πέμπτη τὸ βράδυ ἢ τὸ πολὺ τὴν Παρασκευῆ.

— Νὰ εἶσαι βέβαιη, νουνά, ὅτι θὰ γυρίσω μὲ τὴν Σίμπιλ ὅσο τὸ δυνατόν ταχύτερα... Νάρθῶ κατ' εὐθειαν ἐδῶ ἀπὸ τὸν σιδηροδρομικὸ σταθμὸ γιὰ νὰ σᾶς φέρω εἰδήσεις;

— Ὅχι μόνο γιὰ νὰ μοῦ φέρῃς εἰδήσεις, ἀλλὰ καὶ γιὰ νὰ μείνῃς διαρκῶς μαζί μου.

Ἡ Φράγκα κύτταξε ξαφνιασμένη τὴ βαρὼνη καὶ τὴν ρώτησε:

— Τί ἐννοεῖς, νουνά;

— Εἶσαι πειὰ ἐνήλικη, μοῦ φαίνεται.

— Ναί, πρὸ ἐνός μηνός.

— Τότε λοιπὸν ἡ θέσις σου δὲν εἶνε πειὰ στὸ μέγαρο ντὲ Ροσβέλ, ὅπου μπορεῖ νὰ σοῦ συμβῆ τίποτε δυσάρεστο, σὰν αὐτὸ πού συνέβη στὴν Τερέζα... Θάρθῃτε καὶ σὺ κι' ἡ Σίμπιλ νὰ ἐγκατασταθῆτε ἐδῶ... Καὶ θὰ δοῦμε ἂν θὰ τολμήσῃ κανεὶς νὰ κάνῃ ἐπικρίσεις! ἐπρόσθεσε ἡ βαρὼνη μὲ ὕφος προκλητικώτατο.

»Ἐδῶ — εἶπε κατόπιν — θὰ εἴμαστε πειὰ ἐλεύθερες νὰ συνηνοοῦμεθα γιὰ ὅ,τι χρειάζεται νὰ κάνουμε... Ἐπειτα, ἄμα ξέρω πὼς εἶσαι ἐδῶ πλάϊ μου, δὲν θὰ μὲ βασανίζῃ πειὰ ὁ φόβος μήπως ἀποπειραθοῦν νὰ σὲ σκοτώσουν καὶ σένα...

Ἡ Φράγκα, μὲ μιὰ τρελλὴ συγκίνησι, ρίχτηκε στὴν ἀγκαλιά τῆς βαρὼνης.

— Πόσο σὲ ἀγαπῶ! φώναξε.

— Τὸ ξέρω! ἀπάντησε ἡ Παυλίνα χαμογελῶντας γλυκῶτατα. Πότε ὅμως θάρθῃ ἡ στιγμή πού θὰ μπορέσουμε νὰ ἐκδηλώσουμε ἀμέριμνες τὰ αἰσθήματα πού μᾶς συνδέουν; Πόσοι ἀγῶνες, πόσες ἀνησυχίες!...

Ἡ Φράγκα, μὲ τὸ χαριτωμένο κεφαλάκι τῆς ἔκανε μιὰ κίνησι τολμηρῆς ἀδιαφορίας.

— Καὶ τί σημαίνουν ὄλα αὐτὰ, ρώτησε, ἀφοῦ στὸ τέλος τὸν ἀγῶνα μας θὰ τὸν στεφανώσῃ ἡ ἐπιτυχία;

Ἡ Μαρία παρουσιάστηκε ἐκεῖνη τὴ στιγμή καὶ εἶπε:

— Τὸ ἀμάξι, στὸ ὁποῖο βάλουμε καὶ ὄλα τὰ πράγματα, περιμένει.

— Ποιὸς τὸ ὀδηγεῖ;

— Ὁ Μπατίστ.

— Καλά... Μ' αὐτὸν δὲν ἔχω οὔτε τὴν παραμικρὴ ἀνησυχία...

Ἐτοιμαζόντουσαν πειὰ ν' ἀποχωριστοῦν.

Ἐξαφνα, ἡ Φράγκα χτύπησε μὲ τὸ χέρι της τὸ μέτωπό της.

— Νουνά, εἶπε, ξέχασα νὰ σᾶς πῶ κάτι. Ὁ γιατρός Ντεζορμῶ, ὁ ὁποῖος θὰ φύγῃ ἀπόψε, πρόκειται νὰ πάῃ στὸ σπῆτι μας γιὰ νὰ δῇ τὴν Τερέζα κατὰ τὶς ἔντεκα πρὶν ἀπ' τὸ μεσημέρι. Πρέπει νὰ τὸν εἰδοποιήσετε νὰ μὴν πάῃ σήμερα, γιὰ νὰ μὴ γίνῃ ἡ ἐπίσκεψις του ἀφορμὴ ν' ἀντιληφθοῦν τὴν ἀπουσία μας. Ὅσο ἀργότερα τὴν ἀντιληφθοῦν τόσο τὸ καλύτερο.

— Μείνε ἡσυχῆ, θὰ τὸν εἰδοποιήσω, ἀπάντησε ἡ βαρὼνη.

Ἀφοῦ ἡ Φράγκα κι' ἡ Σίμπιλ ἀποχαιρέτησαν τὴ βαρὼνη, πῆραν τὴν Τερέζα, πού τοὺς ἀκολουθοῦσε πειθήνια, καὶ κατέβηκαν κάτω. Τὸ ἀμάξι τοὺς περίμενε ὄχι στὴν κυρία ἐξοδὸ, ἀλλὰ σὲ μιὰ ἄλλῃ, πίσω ἀπὸ τὸ σπῆτι, κι' ἔτσι δὲν ἀντελήφθη κανεὶς τὴν ἀναχώρησίν τους.

Στὸ σταθμὸ, ὁ Μπατίστ, πού ἦταν ἀπ' τοὺς πιὸ ἔξυπνους καὶ πιὸ ἀφωσιωμένους ὑπηρετῆς τῆς βαρὼνης, κατέβηκε πρῶτος ἀπὸ τὸ ἀμάξι καὶ, παίρνοντας τοὺς σάκκουσ τῶν κυριῶν, διευθύνθηκε πρὸς ἕνα ὑπάλληλο καὶ τὸν ρώτησε:

— Ἦρθα τὸ πρωῖ καὶ κράτησα ἕνα βαγόνι ὀλόκληρο γιὰ τὴν βαρὼνη Γιάκομπσεν. Ξέρετε ποιὸ εἶνε;

Ὁ ὑπάλληλος τὸν ὠδήγησε τότε μπρὸς σ' ἕνα βαγόνι στὸ ὁποῖο ἦταν τοποθετημένη ἡ ἐπιγραφή: «Κατελιμένον».

Ὁ ὑπηρετῆς, ἀφοῦ τοποθέτησε σ' αὐτὸ τὰ δέματα καὶ τοὺς σάκκουσ καὶ βλέποντας ὅτι ἡ κίνησις τῶν ταξιδιωτῶν ἦταν ἔντονη, ὠδήγησε τὶς κυρίες στὸ διαμέρισμά τους.

Ἐτοποθέτησε τὴν Τερέζα στὸ βαθύτερο μέρος τοῦ βαγονιοῦ καὶ κοντὰ τῆς κάθησε ἡ Φράγκα.

Ἡ Σίμπιλ, πού μὲ τὴν μεταμφιεσί της εἶχε γίνῃ ἀγνώριστη, κάθησε ἀπέναντί της.

— Τώρα, εἶπε ὁ Μπατίστ, πηγαίνω νὰ πάρω τὰ εἰσιτήριά σας. Γιὰ πού τὰ θέλει ἡ δεσποινίς;

— Γιὰ τὴ Νίκαια, ἀπάντησε χωρὶς δισταγμὸ ἡ Φράγκα.

— Πρέπει νὰ μᾶς πάρῃς καὶ μερικὰ τρόφιμα, πρόσθεσε ἡ Σίμπιλ, γιὰ νὰ μὴν ἀναγκαστοῦμε νὰ κατεβοῦμε πουθενά.

Ὁ Μπατίστ ἔφυγε σὲ λίγο καὶ ξαναγύρισε μὲ τὰ εἰσιτήρια καὶ μὲ τριπλάσια τρόφιμα ἀπ' ὅσα θὰ χρειαζόντουσαν.

Ἄν καὶ τὸ βαγόνι τοὺς εἶχε πάντοτε τὴν ἐπιγραφή ὅτι εἶνε πιασμένο, ὥστόσο ὡς τὴ στιγμή πού ξεκίνησε τὸ τραῖνο, ἡ δυὸ γυναῖκες κυριευόντουσαν συχνά ἀπὸ ἀνησυχία. Πολλοὶ ἀδιάκριτοι, ἂν καὶ ἤξεραν ὅτι τὸ ἀμάξι ἦταν πιασμένο, ἀνέβαιναν καὶ ἀνοίγαν τὴν πόρτα γιὰ νὰ κυττάξουν μέσα.

Ἡ Φράγκα δὲν ἀνέπνεε τὶς στιγμὲς αὐτές. Ἄν τὴν ἔβλεπε καὶ τὴν ἀναγνώριζε κανένας ἀπὸ τοὺς γνωστούς

Ἡ Φράγκα φώναξε ἕνα ἀμαξᾶ...

της οικογενείας της!..
Ευτυχώς δεν συνέβη τίποτε τέτοιο και τὸ τραίνο ξεκίνησε...

Τὸ ταξίδι ἔγινε χωρὶς κανένα ἐμπόδιο καὶ ἡ ταξιδιώτισσα τὴν ἄλλη μέρα ἔφτασαν στὸ Χάργκεν τῆς Ἑλβετίας, στὴν ὄχθη τῆς λίμνης τῆς Ζυρίχης, στὸν σταθμὸ ἐκεῖνο πού τοὺς εἶχε ὑποδείξει ἡ βαρὼνη Γιάκομπσεν γιὰ νὰ κατεβούν.

Ἡ μικρὴ αὐτὴ πόλις φαινόταν σὰν νὰ πανηγύριζε. Σὲ ὅλα τὰ σπίτια, σὲ ὅλα τὰ παράθυρα, στέφανοι λουλουδιῶν ἦσαν κρεμασμένοι, ταινίες καὶ σημαίες φαινόταν παντοῦ. Στους δρόμους τῆς μικρῆς πόλεως, στὶς πλατεῖες τῆς, ὁ λαὸς περιφερόταν γελαστός καὶ πρόσχαρος. Ἐξαφνα, ἕνα ἀμάξι πλησίασε τὴ Φράγκα καὶ τὴν Σίμπιλ πού, ἔχοντας τὴν Τερέζα στὴ μέση, περίμεναν ἔξω ἀπὸ τὸ σταθμὸ. Ὁ ἀμαξᾶς κατέβηκε ἀπ' αὐτὸ καὶ ρώτησε γερμανικὰ:

— Ἡ κυρίες εἶνε γιὰ τὸ σπίτι τοῦ γιατροῦ Στάϊκεν;

— Μάλιστα, ἀπάντησε ἡ Σίμπιλ.

Ἀμέσως ὁ ἀμαξᾶς πήρε τὶς ἀποσκευές τους, τὶς τοποθέτησε πλάι στὴν ἔδρα του καὶ, ἀφοῦ ἀνέβηκαν κ' ἡ ταξιδιώτισσα, τὸ ἀμάξι ξεκίνησε διασχίζοντας τὸ χωριὸ πού πανηγύριζε.

Ἡ Σίμπιλ, ἡ ὁποία ἤξερε γερμανικὰ, ρώτησε τὸν ἀμαξᾶ ἀν' ἐπρόκειτο περὶ καμμιᾶς ἐθνικῆς ἑορτῆς. Ἐκεῖνος τότε τῆς ἀπάντησε ὅτι εἶχαν γίνε σκοπευτικοὶ ἀγῶνες στὴ Βέρνη κι' ὅτι πολλοὶ νέοι ἀπ' τὸ Χάργκεν εἶχαν βραβευτῆ καὶ γι' αὐτὸ πανηγύριζε ἡ πατρίδα τους.

Ὁ δρόμος πού διέσχισε τὸ ἀμάξι ἦταν μαγευτικός. Ἐπρεπε πρῶτα ν' ἀνέβουν στους δρόμους πού δέσποζαν τῆς λίμνης τῆς Ζυρίχης γιὰ νὰ κατέβουν κατόπιν στὴν κοιλάδα τοῦ Σιλ κι' ἀπὸ κεῖ νὰ πάρουν τὶς ἀπότομες βουνοπλαγιές τοῦ Ἄλθα.

Τέλος, τὸ ἀμάξι σταμάτησε, ἡ μονοπάτι στὸ δάσος. Ἐκανε πολλές στροφές ἐκεῖ καὶ τέλος φάνηκε πέρα ἕνα μικρὸ καὶ κομψότατο ξύλινο σπίτι, χαμένο μέσα στὴ βλάστησι.

Μόλις τὸ ἀμάξι σταμάτησε, ἡ Φράγκα κατέβηκε κάτω. Ἡ Σίμπιλ τὴν μιμήθηκε ἀμέσως καὶ, ἀφοῦ κατέβασαν καὶ τὴν Τερέζα, προχώρησαν κ' ἡ τρεῖς πρὸς τὸ σπίτι, στὴν εἴσοδο τοῦ ὁποίου στεκόταν καὶ περίμενε ὁ γιατρός Στάϊκεν.

Ἦταν ἕνας ἄντρας μᾶλλον μικρόσωμος, τοῦ ὁποίου τὸ ἰσχνὸ σῶμα φαινόταν ἀκόμα ἰσχυρότερο κάτω ἀπὸ τὸ μεγάλο κεφάλι του.

Εἶχε φυσιογνωμία αὐστηρῆ, σχεδὸν ἄγρια. Μὰ μόλις πρόσεχε κανεὶς τὰ μάτια του, ἀμέσως θὰ καταλάβαινε πόση καλωσύνη κρυβόταν στὰ βάθη τῆς ψυχῆς του.

Ἦταν γνωστότατος σ' ὅλη τὴν Ἑλβετία. Ἡ ἱκανότης του ὡς γιατροῦ, ὡς ἐιδικοῦ μάλιστα γιατροῦ, ἦταν ἀναμφισβήτητη. Ἀλλὰ καὶ γιὰ ἕναν ἀκόμα λόγο ὁ δόκτωρ Στάϊκεν ἦταν φημισμένος. Ἦταν μανιώδης συλλέκτης. Τὰ διὰ ἄφορα σπίτια του ἦσαν γεμάτα, ἀπὸ τὰ ὑπόγεια ὡς τὶς σοφίτες τους, ἀπὸ παλαιὰ ὄπλα, ἀπὸ εἰκόνες, ἀπὸ καλλιτεχνήματα, ἀπὸ πολύτιμα κομψοτεχνήματα, ἀπὸ ἀγάλματα ὠραιότερα τὰ μὲν τῶν δέ.

Ἦταν ἀδύνατον νὰ κάνη κανεὶς ἕνα βῆμα στὰ σπίτια του χωρὶς νὰ βρεθῆ ἀπέλιαντι σὲ κάποιο θαυμάσιο ἔργο τέχνης. Τὸν λίγο χρόνο πού τοῦ ἄφηναν οἱ πολυάριθμοι ἀσθενεῖς του, τὸν περνοῦσε ἀναζητῶντας καὶ ψάχνοντας παντοῦ.

Ὁ δόκτωρ Στάϊκεν εἶχε λάβει τὴν ἐπιστολὴ τῆς βαρὼνης Γιάκομπσεν, στὴν ὁποία ἐκεῖνη δὲν τοῦ εἶχε κρύψει τίποτε. Ἡ ἐμπιστοσύνη τῆς αὐτῆ εἶχε συ-

κινήσει τὸν δόκτωρ Στάϊκεν, ὁ ὁποῖος, παρ' ὅλους τοὺς ἀπότομους τρόπους του, ἦταν εὐαίσθητος σὰν γυναίκα.

«Στὸν Ἄλθα, σκέφτηκε, ἡ δυστυχισμένη αὐτὴ κ. ντ' Ἀνζελύ, γιὰ τὴν ὁποία μοῦ γράφει ἡ βαρὼνη, θὰ εἶνε χίλιες φορές πιὸ ἀσφάλισμένη παρὰ στὸ σπίτι μου στὴ Ζυρίχη ἢ στὸ θεραπευτήριό μου τοῦ Νίντεβαλντ».

Καὶ μέσα σὲ λίγες ὥρες, μὲ τὸ ὀργανωτικὸ πνεῦμα πού τὸν διέκρινε, ἐτοίμασε τὸ σπίτι αὐτὸ γιὰ νὰ φιλοξενήσῃ τὶς ταξιδιώτισσες.

Ὁ δόκτωρ Στάϊκεν ὠδήγησε τὴ Φράγκα, τὴν Τερέζα καὶ τὴν Σίμπιλ σ' ἕνα σαλόνι, ἐπιπλωμένο καλλιτεχνικῶτατα.

— Ἐλαβα τὴν ἐπιστολὴ τῆς βαρὼνης Γιάκομπσεν, εἶπε ἀπευθυνόμενος πρὸς τὴν Φράγκα, καὶ εἶμαι στὴ διάθεσί σας, δεσποινίς.

Τὴν λέξι «δεσποινίς» τὴν ἐτόνισε ἰδιαιτέρως γιὰ ν' ἀποδείξῃ στὴ νέα ὅτι ἦταν ἐν γνώσει τῆς μεταμφιέσεώς της σὲ ἄντρα.

Ἡ Φράγκα τοῦ ἔδωσε ἀμέσως τὴν δευτέρη ἐπιστολὴ τῆς βαρὼνης, αὐτὴν πού θὰ χρησίμευε ὡς συστατικὸ.

Ὁ δόκτωρ Στάϊκεν τὴν ἀνοίξε καὶ τὴ διάβασε ἀργά.

— Μοῦ φέρατε, λοιπόν, τὴν κ. Τερέζα ντ' Ἀνζελύ; ρώτησε κατόπιν, δείχνοντας τὴν Τερέζα, ἡ ὁποία ἔμενε πάντοτε ἀκίνητη κάτω ἀπὸ τὸν πέπλο πού ἔκρυβε τὰ χαρακτηριστικά της.

— Μάλιστα, κύριε, ἀπάντησε ἡ Φράγκα, ἀποκαλύπτοντας τὸ πρόσωπο τῆς ἀδελφῆς της.

Ὁ γιατρός, μόλις ἀντίκρουσε τὴν Τερέζα, ἔμεινε ἔκθαμβος.

Ποτέ του δὲν εἶχε ἀντικρῦσει ἄλλη γυναίκα τόσο ἰδανικῶς ὡμορφη.

Συγχρόνως ὁμως ἕνας ἀπέραντος οἶκτος πλημμύρισε τὴν ψυχὴ του, γιὰ τὴν διανοητικὴ της κατάστασι.

Ὁ δόκτωρ Στάϊκεν ἔπιασε τὸ χέρι της, ἔξετασε τὸ σφυγμὸ της, καὶ ἀνασήκωσε τὰ βλέφαρά της γιὰ ν' ἀντιληφθῆ καλύτερα τὴν διαστολὴ τῆς κόρης τῶν ματιῶν της.

Ἡ Τερέζα ἐξακολουθοῦσε νὰ παραμένῃ ἀκίνητη σὰν νὰ μὴν ἀντιλαμβάνονταν τίποτε...

— Ποῦ πληγώθηκε; ρώτησε ὁ γιατρός.

— Στὸ στήθος, στὸ μπράτσο καὶ στὸ κεφάλι, ἀπάντησε ἡ Φράγκα. Τὰ δυὸ πρῶτα τραύματα ἔχουν ἐπουλωθῆ. Τοῦ κεφαλοῦ ὁμως, πού εἶχε σχηματίσει ἕνα τεράστιο ἐξόγκωμα, φαίνεται ἀκόμη.

— Μοῦ τὸ δείχνετε, σὰς παρακαλῶ.

Ἡ νέα, μὲ ἀπειρες προφυλάξεις ἔλυσε τὰ μαλλιά της Τερέζας καὶ φάνηκε τότε ἕνα στρογγυλὸ ἐξόγκωμα πού προεξείχε.

Ὁ δόκτωρ Στάϊκεν τὸ κύτταξε μιά στιγμὴ κι' ἔπειτα εἶπε:

— Μοῦ φαίνεται ὅτι περισσότερο ἢ ἠθικὴ ταραχὴ παρὰ τὸ τραῦμα αὐτὸ τὴν ἔκανε νὰ χάσῃ τὰ λογικά της.

— Πιστεύετε ὅτι μπορεῖ νὰ θεραπευθῆ; ρώτησε ἡ Φράγκα μ' ἀγωνία.

— Βέβαια, ναί. Ἀλλὰ θ' ἀργήσῃ πολὺ ἡ θεραπεία της. Μπορεῖ ὡστόσο μιά δυνατὴ συγκίνηση νὰ τὴν θεραπεύσῃ αὐτομάτως ἀπὸ τὴν τρέλλα της. Τὸ σπουδαῖο εἶνε νὰ διατελῆ ἡ ἄρρωστή μας ὡς τὴν ἐποχὴ ἐκεῖνη ὑπὸ ἀρίστης ὑγιεινῆς συνθήκας, τελειῶς ἡσυχῆ.

— Καὶ τὸ ἀναλαμβάνετε σεῖς αὐτό;

— Βέβαια.
— Φαντάζομαι ὅτι ἡ νουνά μου, ἡ βαρὼνη Γιάκομπσεν θὰ σὰς ἔγραφε ὅτι τεράστια συμφέροντα ἐξαρτῶνται ἀπὸ τὴν ἀπόλυτη μυστικότητα τοῦ καταφυγίου τῆς ἀδελφῆς μου.

(Ἐκολουθεῖ)

Ἡ Παιουλὶνα δὲν μπορεσε νὰ συγκρατήσῃ μιά κραυγὴ ἐκπλήξεως.

«...Καὶ ἂν περάσουμε χωρὶς νὰ ἐξασφαλίσουμε τὴν μέλλουσα γενεὰν τῆς Ἑλλάδος, τότε θὰ ἔχουμε κάνει τὸ μεγαλύτερον ἔγκλημα πού μπορεῖ νὰ γίνῃ κατὰ τῆς Ἑλλάδος».

I. ΜΕΤΑΞΑΣ

(Ἀπὸ τὴν ἀγόρευσίν του τῶν Σερρῶν τῆς 27ης Ὀκτωβρίου. Λόγοι τοῦ ἀπευθυνόμενοι πρὸς τὸ μεγάλο πλῆθος τῶν ἀνδρῶν).